

CRÒNICA

Efemèrides granollerines

15 d'octubre de 1584

El Capità General de Catalunya ordena a la Vila l'organització del Sometent i el poble acorda complimentar l'ordre en totes ses parts. A l'efecte, es fan les crides i queda constituït el Sometent de Granollers, el qual tingué vida pròspera fins la setmana de juliol de l'any 1909, en que va entregar les armes a la Comissió obrera, per quin motiu, i a proposta del Cabo de districte, En Antoni Argila i Matas, va declarar-se disolt per l'autoritat militar.

Notes i comentaris

Com a tots els catalans, aquests dies ens ha fortament interessat l'estrena del «Don Joan de Serrallonga», que per al Teatre Líric Català ha arranjat En Francesc Pujols i hi ha posat música el mestre Morera.

Aital esdeveniment artístic oferia, per a nosaltres, granollerins, un doble interès. En Josep Pineda, sortia per fi en les taules d'un escenari de ciutat lluint sa magnífica veu de tenor.

L'endemà, i tots aquests dies cap ençà, hem llegit les ressenyes de tots els diaris. I ens hem enterat amb goig que l'èxit de «Don Joan» ha sigut formidable, definitiu. Però no hem pogut saber res de la tasca de l'amic nostre. Els cronistes no han vist ningú més que la Bugatto, En Sagi Barba i En Vendrell; els tres «asos». I no han tingut ni una paraula pels demés; ni pel jove que, amarat d'entusiasme i rublert d'il·lusions, feia ses primeres armes en el teatre, encarregant-se de

un paper per al qual estem segurs que li sobren facultats.

Tant mateix costa molt d'arribar a «as», perquè a un el vegi tothom! Per ara, al nostre amic ja el distingeix el públic del Tivolí que en oir sa dolça veu, pregunta «Qui és l'Estudiant?...»

Cal, doncs, treballar amb fè, perquè aviat ho preguntin també els periodistes, moderns notaris de la voluntat popular.

....

A propòsit de l'estrena d'«En Serrallonga», havem notat una vegada més la manca de coneixements que, en general, tenen homes que, com els caixistes d'impremta, sembla que haurien de posseir una superior cultura.

En «La Veu de Catalunya», de diumenge passat, i en donar compte de l'èxit de l'obra d'en Morera, és anomenat quatre o cinc vegades el tenor Bancells o Vencells, qui no pot ésser altre que en Vendrell, el solista de l'Orfeo Català, a qui coneix tothom a la nostra terra, menys el caixista de «La Veu» que va compondre aquella informació.

No estranyem, ara, les equivocacions amb que sovint surten els noms dels nostres conveïns, en les correspondències dels rotatius. Si en un diari tant català com «La Veu», pot confondre's tant fàcilment el nom d'un prestigi artístic i de tanta actualitat barcelonina com és en Vendrell, què tenen d'estrany totes les equivocacions dels noms que aquí coneixem, però no a les Rambles?...

....

Dijous a la tarda, un *regocijo* tot especial ens va envair, que ens privaba de treballar. Ens creïem que allò senyalava un canvi de temps; però sortosament el sò d'una música i uns domassos oficials ens il·lustraren «sobre el particular».

Dijous teníem *regocijo*, perquè era el dia de la «Fiesta de la Raza».

Ah!!!

....

Diuenge passat travessaren nostra ciutat varis autocamions, utilitzats pels orfeonistes del «Mataroní» per a traslladar-se a Caldes, on la tarda aquella hi havia de donar un concert.

A nosaltres ens tenia inquiets el sacrifici d'aquells pelegrins de l'art, d'aquells romers del cant patriòtic que en poques hores havien de fer tant llarg trajecte. I més, quan a la tarda va ploure, amb aquella pluja persistent i amoïnosa de la tardor.

Endebades la nostra pena. Cap al tard del vespre passaren novament de retorn els braus cantaires, i ses veus alegres en ofrena a la Pàtria, deien prou que quan es porta a dintre la força de la joventut i el foc d'un ideal, mai fa mal temps.

«L'Avi Muné», periòdic guixolenc, copia un comentari nostre dessobre l'abús dels balls de rams en nostres festes. I convé amb nosaltres que no hi ha dret a desnaturalitzar una festa que era tant bonica i que ara ja comença a inquietar. Acaba el seu comentari, el confrare de Sant Feliu de Guíxols, assabentant-nos que allí encara ho fan més fort que aquí. Alià, per «toia» han arribat a oferir... una oca i una arroba de rovellons!

....

Feia dies que estàvem amb engúnia. Temíem que qualche malestruga ens assetjava; i no n'hi havia per menys. En distints llocs de la ciutat s'hi veuen uns lleterets, amb dos cranis esquelètics i aquest signe cabalístic «Kas-Paf-Klukk».

Què podia ésser?...

Hem preguntat; hem indagat; hem *detectivat*; però, a la fi, podem portar un consol als llegidors nostres, als qui tinguessin esverats els estranys lletereros.

Es tracta d'una *banda*; però no ofereix greu perill. Són uns noiets que, parodiant, en la forma més mansa, l'actuació dels *clubs secrets*, que perden el secret a la pantalla dels cines, s'han juramentat per al conreu de l'amor. Tenen assemblea cada nit, dessota un plàtan de la plaça d'en Guimerà, i la seva missió és enamorar. El tribunal designa tres noies — pobretes! — i en el plaç de vuit dies, un dels *bandidos* n'ha d'haver enamorat una d'elles, *al menos!*

Pares que teniu filles! No temeu, si veieu al portal de casa vostra la terrible marca Els esquelets són el distintiu de una *banda de calaveres, de calaveres mansos*

Malalties de la Pell
Cabell i Venerianes

Doctor F. Montaña

Metge de l'Hospital de la Santa Creu
Ex-intern dels de París

GRANOLLERS

Carrer de Barcelona, 1, 2.ºn
Diumenges, de 10 a 12

BARCELONA

Carrer de Sant Pau, 28, pral.
Tarda, de tres a cinc

Avisador
Guardián

Preventiu contra els incendis

